

Publicerad 2018-11-20 17:58 av gunnnar nylund

Roffe har tjtatat om att jag måste berätta om äventyret i landet Lointana, ljusalvernans hem. Jag skall göra mitt bästa men jag vet faktiskt inte hur detta äventyr slutar, måste prata med häxan Hugaligen för att få mer information. Hon är den enda som kan

Ruskiga Roffes äventyr i landet långt borta "Lointana" del 1

Ingenting var sig längre likt. I Knotiga skogen härskade förvåning och rädsla inför alla de järtecken och syner som flockades på molnen, uppe på himlavalvet.

Mörka skuggor, bilder, och formationer av Drakar, Bestar, och Demoner skulpturerades fram som om någon skapat dem. Det sköt ofta blixtrar, eldklot, och ljusbågar ur deras munnar, ögon, och frustande näsor.

Oron skakade om vardagen till att bli en otrivsamtillvaro. Trollen kurade allt mer inne i sina grottor, i stället för att vistas utomhus. All glädje i det goda livet tycktes vara som bortblåst.

Ja skogen alla invånare älvor, feer, vättar,ja även fåglar, älgar, rävar, och björnar tycktes nu föra en undanskynd tillvaro.

Vad var det egentligen för konstigheter som höll på att hända???

I Ruskiga Roffes grotta, där var också stämningen mulen å grå. Han smuttade på sitt nykokta te, ett avkok av nypon, svart vinbär och pomerans. De aromatiska dofterna gjorde sitt bästa för att pigga upp honom....men Roffe blängde ändå surmulet ut genom det stora takfönstret som var gjort av massiv kristall.

- Attan i mej....va ä´re för knas å knepigheter som är i görningen. Han muttrade surt och vred den varma tekoppen i sina ludna nävar.

En formation av en väsande orm med glödande ögon slingrade sig väsande fram och förbi ovanför hans takfönster. Han rös till.

- Hu en så´n fuling, flämtande han. Det knakade i

den ålderstigna köksstolen när han lutade sig bakåt i den. Plötsligt bröts hans muttrande av dova bultanden på den stora kopparporten.

- BANK, BANK, BANK!

Den automatiska portklappen sattes igång och slog villigt tre slag innan den vred upp porten på vid gavel..... och där stod Skatan blöt och eländig i regnblasket. Stormhatten hängde på sniskan.... bucklig och sned. Skatan ruskade och skakade sina blöta fjädrar så det stänkte vida omkring, sedan klev han in.

- Va ända in i.... va är´e för en dårpippi som vågar sig ut i de här´na ovädret.

Skatan klev fram och satte sig ned på en ledig stol bredvid Roffe.

- Kra, kra har´u mer teblask i kannan. Han pekade på den stora kannan av keramik som det ångade ur pipen på. Roffe böjde sig genast bakåt och greppade en mugg från en hylla.

- Här, sa han.....sedan sköt han fram muggen och en burk med gubben Gluffas honung. Skatan rörde genast ihop en rykande mugg med te. Han sörplade suckande av välbehag, när den varma drycken tinade upp hans nedkylda kropp. Roffe tittade hela tiden forskande och undrande på honom.

Vad gjorde Skatan här???? Vad ville han ???

Efter den sista klunken te, tog skatan slutligen till orda.

- Vi har elaka ondsinta tiderne som hotar Skattkammar-dalen och den Knotiga Skogen. Hör och lyssna på den här budbäraren från Landet Långt Borta...Lointana.

Skatan vred och knixade sedan av sig en liten ryggkont av näver som han bar på ryggen.

Roffe tittade förvånad på, då han först inte lagt märke

till den.

Skatan ställde den försiktigt på bordet, öppnade ett lock ovanpå toppen. Han förde därefter ned ena vingen och lyfte varsamt upp en liten svart Stare. Den lilla fågeln såg trött och sliten ut, när den vred på sitt lilla huvud.

- Kra, kra se´så sätt igång å kvittra. Säg nu vad du sa till mig i skatboet. Staren burrade upp sig lite med fjädrarna, flaxade sedan med vingarna och landade med god precision på kanten av Roffes tekopp.

Roffe ryckte till av det oväntade tilltaget. Staren klapprade till med näbben, som om den kippade efter luft, men sedan drillade den med sin klara stämma.

Jag bringar bud
om ofärdstider
om ondska
som står hos oss
som en fasans brud.

Taltrasten gjorde ett litet uppehåll, svalde och tittade fordrande först på Roffe och sedan på Skatan, innan den fortsatte.

Har ni inte hört
har ni inte hört
att Landet Långt Borta
Lointana...blivit förfört
hör mitt ack
och mitt v e
jag ger er mitt tack
om hjälp ni vill ge
ty ondska härskar illa där
i slottet Ilysien allt förgås
ty ondskan smörjer nu där sitt krås.

Roffe gapade förbryllat med munnen, kliade sig i håret så det blev ännu mer tillrufsats. Han vred huvudet mot Skatan, böjde sig fram och satte en av labbarna under hakan.

- Va, va ä nu detta?

Skatan höjde ena vingen mot honom.

- Ett ögonblick bara!!

Han tog tag i den tilltufsade stormhatten, tryckte sedan ut bucklan i den med sin vinge. Det hördes genast förargade rop och protester in i från den.

-Hallå där, tänker´u ta livet av oss!

- Aje.... den där smockan ska´ru få igen för!

- Neje...va gör´u!

- Nu är ni tysta, kraxade Skatan....jag har inte tid att lyssna på ert käbbel. Han tog tag i den lilla konten staren fraktats i och lade den över öppningen på stormhatten, som var placerad på bordet. Mumlet i hatten tystnade genast.

- Allt det här behöver en förklaring, utbrast Skatan och framförde sedan en lång utläggning om anledningen till Starens budskap.

Fortsättning följer

i Starens budskap del 2

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren gunnnar nylund med Poeter.se id #46952 innehar upphovsrätten